

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kedves Vendégeink!

Az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc 68. évfordulójára emlékezünk ma. Azok előtt a hős fiatal emberek előtt hajtunk fejet, akik az életüket adták azért a megfoghatatlan dologért, amit mindennél többre értékelték, a szabadságért. De nem a saját személyes szabadságukért hoztak áldozatot, hanem a nemzetük, a hazájuk szabadságáért. A szenvedélyes hazaszeretet vezette őket abban a küzdelemben, amelyet megkíséreltek sikerre vinni a XX. század egyik legpusztítóbb ideológiája, a kommunizmus ellen.

A kommunista diktatúra elnyomó gépezete, majd a szovjet tankok ellen vívott 12 napos kilátástalan küzdelem csak egy féle képen érhetett véget. De, mint oly sokszor a magyar történelemben a hősiesség helytállás, majd a fegyveres harc bukása, s az azt követő megtorlás olyan meghatározó élménnyé vált az egész magyar nemzet tudatában, hogy alig harminc évvel később ténylegesen is elvezetett szabadságunk és nemzeti függetlenségünk helyreállításához.

Kedves Vendégeink!

Ma is pusztító eszmék és ideológiák kerülgetnek minket. A pénz mindenható hatalmát hirdető fognak össze a társadalom mérnökösködést zászlaira tűző politikusokkal, megmondó emberekkel. Embertársaink szűk csoportja ismét úgy gondolja, hogy birtokában van az abszolút igazságnak. Ők tudják és majd megmondják mindannyiunknak, hogy kit szeressünk, kivel éljünk egy hazában, mit együnk és mivel fűtsük. És végső soron azt is – a XX. század pusztító ideológiáinak tanulságos példáját követve -, hogy mit gondoljunk. Mindezt természetesen az emberiség túlélésének és jólétének érdekében.

Csodálatosan szép eszme! Csakhogy én nem ismerem az emberiséget, így nem tudom teljes bizonyossággal állítani, hogy szeretem-e. 56-os őseinkhez hasonlóan azonban szenvedélyesen szeretem a családomat, a szülőföldemet, a hazámat, a barátaimat, a honfitársaimat és a nemzettársaimat, s értük kész vagyok bármit megtenni.

Kedves Barátaim!

Nap, mint nap meg kell küzdeni a cselekvés és gondolat szabadságáért – a kritikus gondolkodás szabadságáért. Mindannyian tapasztaljuk, hogy ez nem egyszerű feladat, hiszen a mai információs világban nehéz kimászni a fölösleges és hamis adatok, a készen kapott válaszok és megoldások szemétdombja alól. De segít nekünk, ha pontosan tudjuk, hogy kik vagyunk, honnan jöttünk és hová tartunk. Támogat minket, ha engedjük, hogy eltöltsön bennünket a szeretet, s döntéseinket az vezérli.

S harmadszor, de nem utolsó sorban szükségünk van arra, hogy összekapaszkodjunk barátainkkal, szomszédainkkal. A magyar és a szlovák nemzet több mint egy évtizede határozottan elindult ezen az úton, és lassan, de biztosan újraépítjük azt a kölcsönös bizalmat, amit a tragikus XX. század szinte teljesen lerombolt. Köszönöm szlovák és magyar barátainknak és partnereinknek, hogy társaink ebben az építkezésben!

Kedves Barátaim!

Az 1956-os szabadsághősök emlékét leginkább azzal ápolhatjuk, ha mindent megteszünk gyermekeink és unokáink szabad jövőjéért. Meggyőződésem, hogy ezzel a feladattal egyedül nem boldogulunk.

Emelem poharam az 56-os hősekre és a magyar-szlovák közös jövőre!